Axel Springer SE a RTL Television GmbH proti Německu, rozsudek ze dne 21. 9. 2017

Stěžovatel: Axel Springer SE a RTL Television GmbH

Žalovaný stát: Německo

Číslo stížnosti: 51405/12

Datum: 21.09.2017

Článek Úmluvy: čl. 10

Rozhodovací formace: Senát

Soud: Evropský soud pro lidská práva

Hesla: identifikace obviněného, legitimní cíl, presumpce neviny, soukromý život, svoboda projevu/sdělovací prostředky

Český právní řád: čl. 17 Listiny základních práv a svobod
§ 6 odst. 3 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích

Významnost: 2

Autorský komentář:

Předkládané rozhodnutí se věnuje případu, v němž se Soud vyslovil ke stížnosti dvou německých mediálních společností (Axel Springer SE, nakladatelství, a RTL Television GmbH, televizní společnost) namítajících porušení čl. 10 Úmluvy, garantujícího právo na svobodu projevu, k němuž podle nich došlo vydáním soudního příkazu zakazujícího publikování zobrazení (fotografií a videozáznamů), jejichž zveřejnění by umožnilo identifikaci obviněného S., vůči němuž bylo vedeno trestní stíhání pro závažný trestný čin, o jehož průběhu v rámci probíhajícího soudního řízení chtěli informovat veřejnost. S oporou o odkazovanou judikaturu vymezuje odůvodnění rozhodnutí kritéria, na něž je třeba brát zřetel při poměřování zájmu na realizaci svobody projevu na straně jedné a zájmu na ochraně soukromí osob obviněných v trestním řízení s přihlédnutím k presumpci neviny na straně druhé. Ve věci posuzované dospěl Soud – z důvodu dostatečného vyložení toho, proč soudce (po důsledném poměření protichůdných zájmů) k omezení spočívajícím v zákazu publikace zobrazení obviněného sdělovacími prostředky způsobem umožňujícím jeho identifikaci přistoupil – k závěru, že k tvrzenému porušení čl. 10 Úmluvy nedošlo. Mimo jiné poukázal na to, že ani jeho opakované přiznání nezbavuje obviněného výhod vyplývajících z presumpce neviny a neodstraňuje ochranu, kterou mu tato poskytuje. Pečlivé poměřování provedené předsedajícím soudcem vedlo Soud k závěru, že jím vydaný zákaz, opřený o aplikovanou vnitrostátní úpravu, byl v posuzované věci přiměřený legitimnímu cíli, který sledoval, a že zásah do svobody projevu stěžovatelů byl nezbytný.

Vzhledem k tomu, že i v České republice věnují sdělovací prostředky značnou pozornost trestním věcem projednávaným soudy a přinášejí o nich zpravodajství doplněné obrazovými záběry pořízenými v jednací síni, může být předkládané rozhodnutí inspirující pro rozhodování soudce, v jakém rozsahu a za jakých podmínek pořízení a následnou publikaci obrazových záznamů umožnit a o jaké argumenty své rozhodnutí opřít. Vyjma případů, kdy dané řešení plyne přímo z textu zákona (v

uvedeném směru je upřednostněn zájem obviněného v případě řízení vedeného proti mladistvému – viz § 54 odst. 2 zákona o soudnictví ve věcech mládeže zakazujícího publikování každého vyobrazení týkajícího se totožnosti mladistvého), je totiž na jeho rozhodnutí (viz § 6 odst. 3 zákona o soudech a soudcích, podle něhož pořizovat obrazové záznamy v průběhu soudního jednání lze jen s předchozím souhlasem předsedy senátu nebo samosoudce), zda a za jakých podmínek pořízení příslušných obrazových záznamů (fotografií, videozáznamů) obviněného a jejich následné zveřejnění umožní.

SKUTKOVÝ STAV

Obviněný S. (28 let) byl dne 14. 6. 2010 zatčen a obviněn ze zabití svých rodičů, jejichž těla rozčtvrtil, část z nich spálil, část spláchl do záchodu a zbytek uložil do sudů. S. se policii přiznal. O činu informovalo několik německých novin, z nichž některé publikovaly také několik podstatně mladších fotografií obviněného. V říjnu 2010 státní zastupitelství opatřilo odborné vyjádření psychiatra, podle kterého S. trpěl v době činu schizoidní poruchou osobnosti. Soudní proces započal u Potsdamského krajského soudu dne 11. 1. 2011, fotografové pracující pro stěžovatele a účastnící se líčení pořizovali fotografie a videonahrávky obviněného. Před započetím jednání předsedající soudce ústně informoval žurnalisty, že podoba S. bude muset být před publikací „obvyklým způsobem" zakryta. Podle stěžovatelů uvedl, že ten, kdo se jeho příkazem nebude řídit, již nemusí v budoucnu chodit na daný soud a žádat o povolení pořizovat fotografie budoucích líčení. První den hlavního líčení S. svoje přiznání zopakoval. Druhý stěžovatel žádal 12. 1. 2011 předsedu krajského soudu, aby zákaz předsedajícího soudce změnil s tím, že nezměněné fotografie S. již byly dříve publikovány. Předseda soudu však z důvodu nedostatku pravomoci žádost postoupil zpět předsedajícímu soudci. Ten svůj zákaz 17. 1. 2011 vydal v písemné podobě a doplnil ho tak, že pořizovat fotografie a videozáznamy mohou pouze zástupci médií dříve registrovaných u soudu, kteří poskytli záruku, že tvář S. bude technickými prostředky, například pixelací, zamaskována. Novináři, kteří tyto podmínky nesplnili, měli zákaz dalšího zpravodajství o tomto případu. Předsedající soudce ve svém odůvodnění uvedl, že poměřil právo veřejnosti na informovanost a osobnostní práva S., a přestože projednávaný trestný čin se vymyká případům obvyklým a publikace pouze těch snímků, kde je S. zamaskován, omezuje informovanost veřejnosti, je zákaz opodstatněný, neboť je nutné chránit osobnostní práva S. Soudce zdůraznil důležitost presumpce neviny s tím, že informování umožňující identifikaci S. by mohlo vyvolat „pranýřující efekt". Obviněný nebyl veřejnosti známý, nevyhledával kontakt s médii a žádal o skrytí své identity. Nutnost ochrany jeho osobnostních práv proto převážila zájem veřejnosti na informovanost. Jeho zákaz se navíc ukázal jako nutný, neboť po prvním dni hlavního líčení se objevilo několik jeho porušení. Stěžovatelé podali 31. 1. 2011 proti zákazu námitku a žádali zrušení zákazu pořizování snímků umožňujících identifikaci, přičemž zdůraznili, že S. se při prvním jednání ve věci přiznal. Předsedající soudce 4. 2. 2011 svůj zákaz potvrdil s tím, že přiznání S. musí být posouzeno až na konci soudního řízení. Další jednání ve věci proběhla ve dnech 20. 1., 27. 1. a 8. 2. 2011. Dne 10. 2. 2011 byl S. odsouzen za dvě vraždy. Ústavní stížnost stěžovatelů byla Federálním ústavním soudem 1.. 2. 2012 odmítnuta bez odůvodnění (č. 1 BvR 381/11).

PRÁVNÍ POSOUZENÍ

1. Návrhy účastníků

(a) Vláda

27. Vláda uvedla, že zákaz předsedajícího soudce (dále též jen „zákaz" nebo „soudní příkaz") byl uložen na základě § 176 zákona o soudech. Povinností předsedajícího soudce je uložení pokynů k udržení pořádku při soudním líčení, a to včetně zajištění ochrany osobnostních práv S. a dalších zúčastněných stran.
28. K porušení čl. 10 Úmluvy nedošlo, neboť předsedající soudce zachoval rovnováhu mezi

dotčenými zájmy. Vzal dostatečně v úvahu právo veřejnosti na informovanost a vzhledem k okolnostem případu byl oprávněn upřednostnit zájmy S. Bylo zřejmé, že reportáže o soudním líčení proti S. byly primárně zaměřeny na uspokojení veřejné poptávky po bulvárních zprávách o strašlivých detailech trestného činu. Omezení zveřejnění snímků S. bylo oprávněné. Veřejnosti byl zcela neznámý a jeho zvýšená ochrana byla opodstatněná také vzhledem k tomu, že trpěl psychickou poruchou, která byla potvrzena psychiatrickou zprávou z října 2010.

29. Vláda zdůraznila, že snímky pořízené v soudní síni zobrazovaly S. stojícího v poutech vedle policistů nebo jeho obhájce. Rozšiřování snímků takové povahy, na nichž mohl být identifikován, by zesílilo tlak na něj. Jeho zájmům nemohla být přikládána menší váha z důvodu jeho přiznání během prvního dne jednání vzhledem k důležitosti presumpce neviny.

(b) Stěžovatelé

30. Stěžovatelé argumentovali, že zákaz předsedajícího soudce neměl právní základ v § 176 zákona o soudech.
31. Stěžovatelé mají za to, že vnitrostátní soudy v tomto případě selhaly, pokud nerozpoznaly důležitost zájmu veřejnosti na informovanost a nesprávně poměřily zájmy zúčastněných. Velmi neobvyklé okolnosti tohoto trestného činu vzbudily nebývalou vlnu veřejného zájmu, který nebyl omezen na pouhou zvědavost, ale zahrnoval i další otázky, například jakou roli sehráli v rodinném konfliktu rodiče S. Vnitrostátní soudy zcela ignorovaly, že S. byl veřejnosti známý právě díky zločinu, který spáchal. Pokud jde o presumpci neviny, soudy nevzaly v potaz, že S. učinil přiznání nejen při prvním líčení, ale také již během přípravného řízení. Dodávají, že předsedající soudce měl sice za to, že S. potřebuje zvýšenou ochranu, nepřistoupil však k žádným z procesních opatření, která ochranu zajišťují, například vyloučení veřejnosti. Zákaz soudce podstatně překročil požadavky na ochranu presumpce neviny, pokud přikázal, že identita S. musí být na fotografiích zamaskována s pomocí technických prostředků.
32. Stěžovatelé upozornili, že čl. 10 Úmluvy chrání nejen obsah informací a myšlenek, ale také formu, prostřednictvím které jsou sdělovány.
33. Posouzení soudem
34. Soud ve shodě se zúčastněnými stranami poznamenává, že soudní příkaz vydaný v daném případě představoval zásah do svobody projevu stěžovatelů garantované čl. 10 Úmluvy.
35. Takový zásah znamená porušení Úmluvy, pokud nevyhovuje podmínkám stanoveným v druhém odstavci tohoto článku. Je tedy na posouzení, jestli byl zásah stanoven zákonem, sledoval jeden nebo více legitimních cílů v tomto ustanovení jmenovaných a jestli byl pro tyto cíle nezbytný v demokratické společnosti.

(a) Stanovení zákonem

35. Soud zdůrazňuje, že příslušný vnitrostátní předpis musí být formulován dostatečně přesně na to, aby umožnil dotčeným osobám – v případě nutnosti s pomocí právní rady – do určité míry přiměřené okolnostem předvídat následky, které může určité jednání vyvolat (viz News Verlags GmbH & Co.KG proti Rakousku, č. 31457/96, § 42, ECHR 2000-I). Zároveň však připouští, že předpisy jsou často konstruovány tak, že nejsou naprosto přesné (viz Satakunnan Markkinapörssi Oy a Satamedia Oy proti Finsku ze dne 27. 10. 2017 [GC], č. 931/13, § 143; Markt intern Verlag GmbH a Klaus Beermann proti Německu ze dne 20. 11. 1989, § 30, Série A, č. 165).
36. Soud poznamenává, že formulace § 176 zákona o soudech postrádá do jisté míry přesnost, když uvádí, že „předsedající soudce je odpovědný za udržování pořádku při soudním líčení“, čímž umožňuje předsedajícímu soudci podstatný rozsah vlastního uvážení. Soud uznává, že vzhledem k různorodosti situací, kterým musí předsedající soudce čelit během jednání, je nemožné ustanovit přesné požadavky na opatření, která musí být přijata, aby byl zachován řádný průběh jednání v každém jednotlivém případě. Nadto s ohledem na omezení uvalená na

reportáže obsahující fotografie z trestního řízení provedl Federální ústavní soud výklad tohoto ustanovení, přičemž zavedl podrobná kritéria, na základě kterých provádí předsedající soudce poměřování zájmů (viz bod 22–23). Úloha rozhodovací pravomoci vnitrostátních soudů spočívá právě v rozptýlení podobných přetrvávajících výkladových problémů (Satakunnan Markkinapörssi Oy a Satamedia Oy, cit. výše, § 144).

37. S ohledem na výše uvedené Soud uzavřel, že tento zásah byl „stanoven zákonem".

(b) Legitimní cíl

38. Není sporné, že zákaz předsedajícího soudce sloužil k ochraně osobnostních práv S. v rámci soudního řízení, během něhož měl být považován za nevinného, dokud nebyla prokázána jeho vina. Soud proto dodává, že zákaz předsedajícího soudce sledoval legitimní cíl – „ochranu práv jiných".

(c) Nezbytnost v demokratické společnosti

(i) Obecná východiska

39. Soud odkazuje na obecná východiska uvedená v jeho judikatuře vztahující se k posouzení nezbytnosti zásahu do svobody projevu, která byla nedávno shrnuta v Bédat proti Švýcarsku [GC], č. 56925/08, § 48–54, ECHR 2016; Couderc a Hachette Filipacchi Associés proti Francii ze dne 10. 11. 2015 [GC], č. 40454/07, § 88–93. Soud zdůraznil zásadní roli, kterou zastává tisk v demokratické společnosti, a zvláště pak jeho povinnost sdělovat informace a myšlenky o všech záležitostech veřejného zájmu. Tato povinnost zahrnuje podávání zpráv o soudních řízeních a jejich komentování, což přispívá k jejich veřejné známosti a tím naplňuje požadavky stanovené v čl. 6 odst. 1 Úmluvy na veřejnost soudního řízení. Je nepředstavitelné, aby neexistovala žádná předcházející nebo současná diskuse stran těchto řízení, a to ať už v odborných časopisech, běžném tisku nebo mezi veřejností. Nejenže mají média povinnost takové informace a myšlenky šířit, veřejnost má také právo je přijímat (Axel Springer AG proti Německu ze dne 7.. 2. 2012 [GC], č. 39954/08, § 80). Mimoto není úlohou Soudu o nic více, než je to úlohou vnitrostátních soudů, nahrazovat názory tisku svými stran toho, jakým způsobem má být v určitém případu podána reportáž (Axel Springer AG, cit. výše, § 81).
40. Soud však zároveň podtrhl, že tisk nemůže překročit určitou hranici, a to zvlášť ve vztahu k ochraně práva na soukromí osob obviněných v trestním řízení a k presumpci neviny (Bédat, cit, výše, § 51; Egeland a Hanseid proti Norsku ze dne 16. 4. 2009, č. 34438/04, § 53; Eerikäinen a další proti Finsku ze dne 10.. 2. 2009, č. 3514/02, § 60). Skutečnost, že každý, kdo byl obviněn z trestného činu, má podle čl. 6 odst. 2 Úmluvy právo být považován za nevinného, dokud nebyla jeho vina prokázána zákonným způsobem, je podstatná pro poměřování protichůdných zájmů, které musí Soud provést (viz News Verlags GmbH & Co.KG, cit. výše, § 56).
41. V poslední řadě Soud znovu zdůrazňuje, že smluvní strany mají určitou míru vlastního uvážení při posuzování nezbytnosti a rozsahu každého zásahu do svobody projevu chráněné čl. 10 Úmluvy, zvláště pokud jsou poměřovány protichůdné soukromé zájmy (Bédat, cit. výše, § 54). Pokud vnitrostátní orgány zvážily zájmy zúčastněných v souladu s kritérii stanovenými judikaturou Soudu, bude třeba zvláště pádný důvod k tomu, aby Soud nahradil svými závěry ty, ke kterým dospěly vnitrostátní soudy (viz MGN Limited proti Velké Británii ze dne 18. 1. 2011, č. 39401/04, § 150 a 155; Axel Springer AG, cit. výše, § 88).
42. V případech, kdy je poměřována svoboda projevu proti právu na respektování soukromého života, musí být brána v potaz kritéria stanovená v judikatuře Soudu (Couderc a Hachette Filipacchi Associés, cit. výše, § 93; Axel Springer AG proti Německu, cit. výše, § 89–95). Soud bere v úvahu, že takto definovaná kritéria nejsou vyčerpávající a měla by být transponována a přizpůsobena s ohledem na zvláštní okolnosti daného případu (srov. Satakunnan Markkinapörssi Oy a Satamedia Oy, cit. výše, § 166). Toto platí zvláště v případech, kdy je

brána v potaz také presumpce neviny podle čl. 6 odst. 2 Úmluvy (viz obdobně Bédat, cit. výše, § 55). Pro účely projednávaného případu Soud určil následující kritéria pro poměření protichůdných práv: přispění k veřejné diskusi; stupeň veřejné známosti postižené osoby; vliv na trestní řízení; okolnosti, za kterých byly fotografie pořízeny; obsah, forma a následky jejich publikace; závažnost uložené sankce.

(ii) Aplikace východisek na projednávanou věc

(a) Přispění k veřejné diskusi

43. Soud zdůraznil, jak fotografie v tisku přispívají k diskusi ve veřejném zájmu (News Verlags GmbH & Co.KG, cit. výše, § 52 a násl.; Eerikäinen a další proti Finsku, cit. výše, § 62). V závislosti na stupni veřejné známosti dotčené osoby a na povaze trestného činu může mít veřejnost zájem na zveřejnění její fyzické podoby (viz obdobně Österreichischer Rundfunk proti Rakousku ze dne 7.1. 2. 2006, č. 35841/02, § 68). Soud zároveň bere na vědomí, že zde mohou být dobré důvody, proč by měla být publikace podoby podezřelého zakázána, a to v závislosti na povaze jeho činu a okolnostech případu.
44. Trestný čin v projednávané věci byl sice surový, byl však spáchán uvnitř rodiny po soukromé rozepři a v domácím prostředí. Zároveň zde nebyly žádné náznaky toho, že by tento zločin nabyl zvláštní notoriety. Jak poukázal předsedající soudce a zdůraznila také vláda, na samém počátku soudního řízení, v době kdy byl soudní příkaz vydán, byl zájem médií o tento případ poměrně omezený. Soud proto souhlasí se závěrem vnitrostátního soudu o menším zájmu veřejnosti o tento případ.
45. Zmíněný soudní příkaz neomezil obsah zpravodajství a měl vliv toliko na publikaci snímků, na nichž mohl být S. rozpoznán. Otázkou proto je, jestli publikace těchto snímků mohla nějak přispět k veřejné diskusi o tomto případu.
46. Soud je toho názoru, že informace o vzhledu S. nemohla podstatně přispět k diskusi o daném případu zejména proto, že nebyl veřejně známý. Navíc zde není žádný náznak toho, že by fyzická podoba S. mohla přispět k posouzení dalších otázek, například jakou roli hráli v rodinném konfliktu rodiče S.

(b) Stupeň veřejné známosti ovlivněné osoby

47. Soud poznamenává, že S. nepochybně nebyl veřejně známou osobou, ale naopak obyčejným člověkem, který byl obviněný v trestním řízení. Veřejnosti se stal známým až v důsledku spáchaného činu. Skutečnost, že byl osobou, proti které bylo vedeno trestní řízení, i když se jednalo o zvláště závažný trestný čin, nemůže být důvodem pro zbavení ochrany, kterou mu zaručuje čl. 8 Úmluvy (Bédat, cit. výše, § 76; Eerikäinen a další, cit. výše, § 66).
48. Fakt, že něčí fotografie již byla dříve publikována, může být brána v potaz při procesu poměřování (Axel Springer AG, cit. výše, § 92; Österreichischer Rundfunk, cit. výše, § 65) a může tak vést k závěru, že zde nebyl žádný důvod k omezení odhalení identity (Egeland a Hanseid, cit. výše, § 59).
49. Soud poznamenává, že předsedající soudce nevzal v úvahu dříve zveřejněné fotografie S. S ohledem na zvláštní okolnosti, za kterých tento zákaz soudce vydal, kdy tak musel učinit na samém počátku soudního líčení a s nezbytnou rychlostí, nešlo očekávat, že by byl obeznámen se všemi publikacemi, které do toho okamžiku byly vydány, a tyto zohlednil při poměřování protichůdných zájmů zúčastněných.
50. Soud vzal na vědomí, že podoba S. byla veřejnosti v důsledku dřívější publikace známá. Nicméně většina fotografií S., publikovaných před zahájením soudního řízení, byla zřejmě pořízena již před mnoha lety a zobrazovala ho tak mnohem mladšího. V této souvislosti musí být zvážen, jak rovněž poukázala vláda, také fakt, že německá média do té doby o tomto případu podávala zprávy pouze v omezené míře, limitované v podstatě jen na místní sdělovací

prostředky. V době, kdy proti němu bylo zahájeno soudní řízení, proto tyto fotografie nemohly umožnit veřejnosti identifikovat S. Nelze proto říci, že jeho totožnost již byla v té době veřejnosti známá.

(c) Vliv na trestní řízení

51. Soud poznamenává, že S. se k trestnému činu dvakrát přiznal, což podle stěžovatelů (viz bod 32) znamená, že nemůže dále požívat výhod vyplývajících z presumpce neviny. Samotné přiznání však neodstraňuje ochranu, kterou presumpce neviny poskytuje. Podle čl. 6 odst. 2 Úmluvy musí být každý, kdo je obviněn z trestného činu, považován za nevinného, dokud jeho vina nebyla prokázána zákonným způsobem. Soud uznává, že přiznání může mít za určitých okolností vliv při poměřování proti sobě stojících práv, jak poznamenal také Federální ústavní soud (č. 1 BvR 3048/11, viz bod 23). V projednávaném případě má však Soud za to, že předsedající soudce vzal v úvahu, že vyjádření S. a jejich věrohodnost musí být v souladu s vnitrostátním právem posouzeny na konci hlavního líčení a nikoli předtím, než vůbec začalo. Toto platí tím spíše s ohledem na to, že S. trpěl podle odborného vyjádření psychiatra opatřeného státním zastupitelstvím schizoidní poruchou osobnosti. Trestní soud proto musel jeho přiznání pečlivě přezkoumat, aby se ujistil, že je přesné a důvěryhodné.

(d) Okolnosti, za kterých byly fotografie pořízeny

52. Soud bere na vědomí, že snímky obviněného pořízené v soudní síni jej mohou zobrazovat ve stavu velkého rozrušení a v situaci, kdy je snížena úroveň jeho sebeovládání (viz obdobně Egeland a Hanseid, cit. výše, § 61). Fotografie S. pořízené na začátku soudního líčení jej zobrazovaly stojícího v soudní síni v poutech vedle policistů nebo jeho obhájce. Za těchto okolností neměl S. žádnou možnost, jak chránit svoje soukromí a zabránit novinářům v pořízení fotografií, na kterých mohl být identifikován. S. se neodhalil dobrovolně veřejnosti, ale byl nucen zúčastnit se jednání. Soud má za to, že za těchto okolností bylo silně nezbytné chránit jeho soukromí.
53. Soud nadto poznamenává, že S. nevyhledával kontakt s médii a neučinil ani žádná veřejná prohlášení. Výslovně naopak požádal o ochranu před zprávami médií, v nichž by byl identifikován. S. nedal k pořízení fotografií souhlas.

(e) Obsah, forma a následky publikace

54. Soudní zákaz se vztahoval na publikaci snímků pořízených během hlavního líčení, na nichž by mohl být S. identifikován. Jak poznamenala vláda, šíření fotografií zobrazujících S. v soudní síni, na kterých by mohl být identifikován, by zesílilo psychický tlak na něj. Soud poznamenává, že by měla být věnována zvláštní pozornost škodlivému vlivu na osoby podezřelé, obviněné a odsouzené a na další osoby zúčastněné na trestním řízení, který může mít odhalení informací umožňujících jejich identifikaci [viz zásada 8 Přílohy k doporučení Rec (2003)13 Výboru ministrů Rady Evropy a bod 24]. Rovněž musí být vzato v úvahu, že publikace fotografií, na nich může být obviněný identifikován, může mít v případě jeho odsouzení negativní vliv na jeho pozdější sociální rehabilitaci, jak poznamenal Federální ústavní soud (č. 1 BvR 620/07, viz bod 22). V projednávaném případu bylo také v zájmu zachování spravedlivého procesu, aby nebyl s ohledem na poruchu osobnosti S. zvyšován psychický tlak na něj.

(f) Rozsah zákazu a závažnost uložené sankce

55. Hmotný rozsah soudního příkazu byl limitován na omezení publikace snímků, na nichž mohl být S. identifikován. Co se týče jeho časového vymezení, stěžovatelé uvedli, že předsedající soudce rozhodl 11. ledna 2011, že každý kdo tento zákaz nedodrží, již nebude mít nadále právo

pořizovat před zahájením soudního líčení fotografie. Z tohoto dovodili, že varování se vztahovalo nejen na předmětné hlavní líčení, ale bylo nutné jej považovat za obecně platný zákaz do budoucna. Soud však není přesvědčen argumentem stěžovatelů, že účinek tohoto zákazu mohl přesahovat řízení před soudem prvního stupně. Odůvodnění zákazu výslovně odkazuje na „pokyny k reportážím o hlavním líčení“ (“Anordnung hinsichtlich der Bildberichterstattung über die Hauptverhandlung”). Stěžovatelé ve své námitce ze dne 31. 1. 2011 (viz bod 17) sami protestovali proti zákazu reportáží umožňujících identifikaci „během řízení proti… S“ (”für die Dauer des Prozesses gegen (…) S.”). S ohledem na písemné znění zákazu ze dne 17. 1. 2011 a na omezení pravomoci předsedajícího soudce podle § 176 zákona o soudech toliko na předmětné jednání, nic nepodporuje tvrzení stěžovatelů, že rozsah zákazu přesahoval řízení proti S.

56. Soud poznamenává, že soudní příkaz nebyl zvláště přísným omezením zpravodajství. Samotné pořizování fotografií nebylo omezeno. Zakázána byla toliko publikace snímků, na nichž mohl být S. identifikován. Jakékoli jiné zpravodajství stran soudního řízení omezeno nebylo. Z toho vyplývá, že předsedající soudce zvolil nejméně omezující z řady možných opatření k zachování spravedlivého procesu a ochraně soukromí S.
57. Co se týče následků jeho porušení, potenciální zákaz dalšího zpravodajství o tomto případu byl limitován pouze na řízení proti S. Soud nepovažuje zákaz za významně omezující stěžovatele ve výkonu jejich práva podle čl. 10 Úmluvy.

(g) Závěr

58. Soud uznává, že předsedající soudce provedl vzhledem k rozličným faktorům relevantním ve vztahu k Úmluvě pečlivé poměřování. S přihlédnutím k výše zmíněným úvahám a kritériím, zvláště pak skutečnosti, že daný případ se týkal publikace snímků pořízených během hlavního líčení v trestní věci, dospěl Soud k závěru, že předsedající soudce konflikt mezi protichůdnými zájmy zúčastněných srozumitelně vyřešil a ustanovení vnitrostátního předpisu aplikoval po pečlivém zvážení podstatných aspektů případu. Vzhledem k prostoru pro uvážení, který mají vnitrostátní orgány k dispozici ve vztahu k omezením zpravodajství o trestních řízeních, má Soud za to, že předsedající soudce poměřil dotčené zájmy ve shodě se standardy Úmluvy. Zákaz byl přiměřený legitimnímu cíli, který sledoval, přičemž předsedající soudce zvolil to nejméně omezující z řady možných opatření. S ohledem na to Soud uzavírá, že zásah do svobody projevu stěžovatelů byl „nezbytný v demokratické společnosti“.
59. Vzhledem k tomu zde nedošlo k porušení čl. 10 Úmluvy.

VÝROK

Z těchto důvodů Soud jednomyslně

1. Prohlašuje stížnost za přijatelnou;
2. Rozhoduje, že nedošlo k porušení čl. 10 Úmluvy.

(Zpracovali JUDr. Ivo Kouřil a Mgr. Bc. Kamila Tokošová)